

EKSTRA BLADET, 16. oktober 1993

DEN SIDSTE BLUES

HAN TJENTE IKKE EN ØRE

- Hvaffor en kaffe? Bestil! Vi har det hele.

Servitricen på Café Dan Turèll er rappere i munden end et af mandens digte. Det er ikke døden, der tynger hende. Og de fleste af hendes gæster på in-café'en i det indre København virker ikke, som om de overhovedet er interesserede i at vide, hvem der har lagt navn til den café, de køber deres cappuccino på.

- Det er måske let blasfemisk. Men vi kaldte vores café Dan Turèll i sin tid for at gøre den aktuel. Det var langt foran tiden at bruge en nulevendes navn. Nu er det pludselig grotesk. Der var jo ingen af os, der troede, at Dan skulle dø som 47-

årig, siger Jørgen Bro, ejer af Dan Turèll.

- Der var en uskrevet kontrakt mellem mig og Dan. Han har aldrig fået en øre for, at vi brugte hans navn. Modsat har vi skiltet flot med de fleste af forsiderne fra hans bøger på væggen over baren. Og han har altid kunnet holde sine receptioner og møder her, siger Bro.

Jørgen Bro og Dan Turèll mødte hinanden i forbindelse med udgivelsen af tidskriftet 'Viktor B. Andersens Maskinfabrik' - dyrt og epokebærende dansk kulturtillæg. Jørgen var manden, der sørgede for pengene, men Turèll og Kenn André Stilling sørgede for den kulturelle galskab.

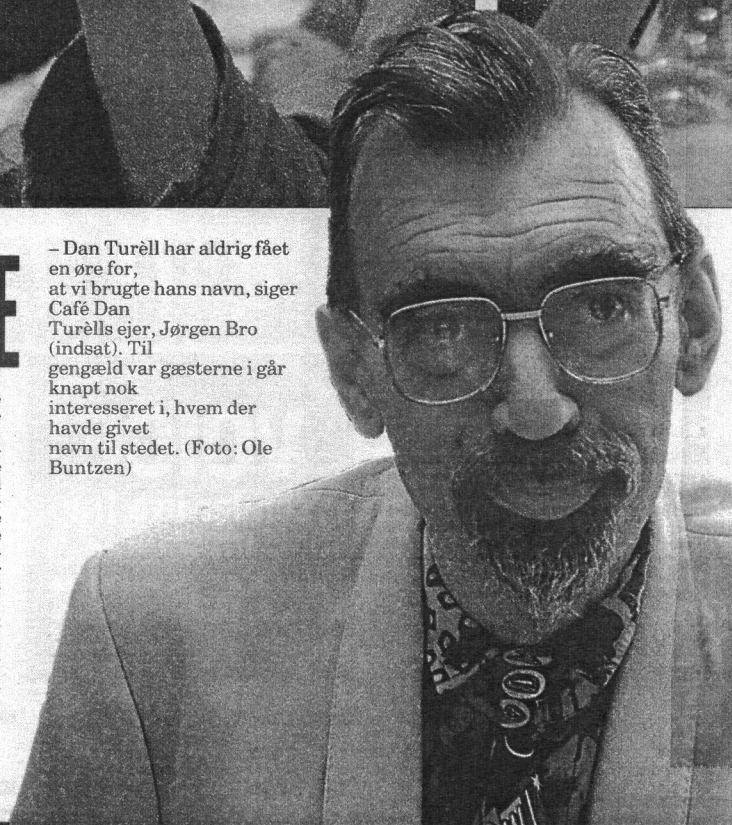
Treklovet fortsatte

sammen med først Café Sommersko og siden Café Dan Turèll.

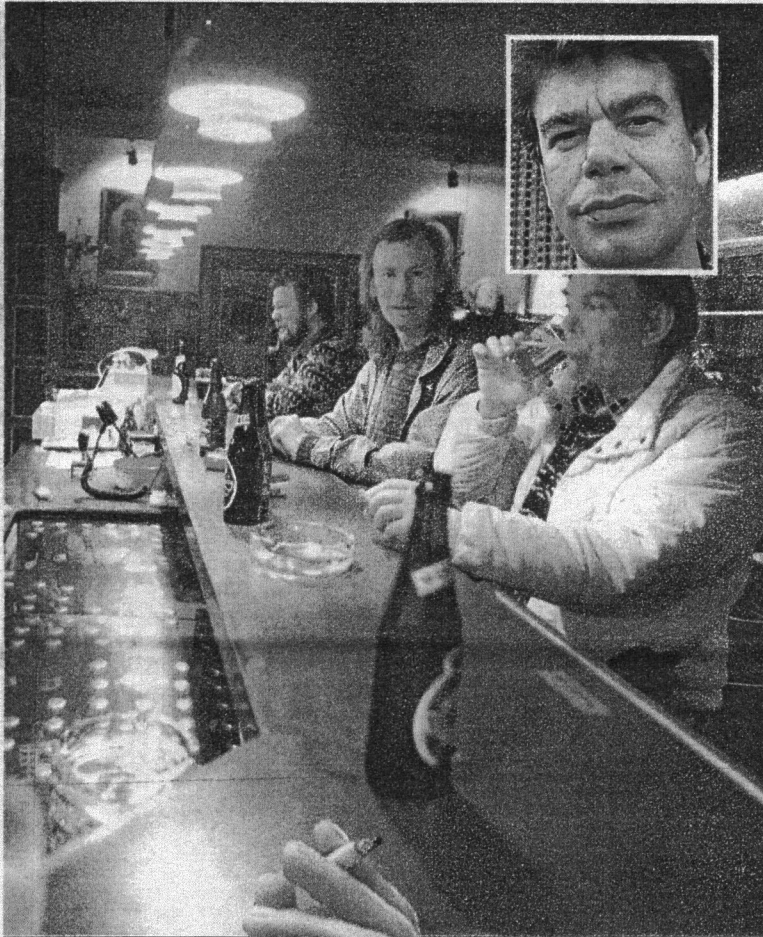
- Jeg troede i begyndelsen, at Dan var til de store amerikanere - Raymond Chandler og Dashiell Hammett. Men da jeg fortalte ham, at jeg læste George Simenon hele tiden, flippede han helt ud. Simenon var hans største inspirator, påstod Dan.

- Jeg hørte måske ikke til hans nærmeste venner, men han kom jævnligt på vores fælles-café. Jeg kommer til at savne Dan, siger Jørgen Bro.

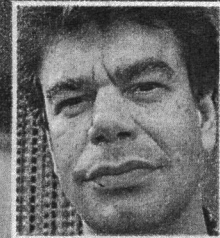
- Dan Turèll har aldrig fået en øre for, at vi brugte hans navn, siger Café Dan Turèlls ejer, Jørgen Bro (indsat). Til gengæld var gæsterne i går knapt nok interesseret i, hvem der havde givet navn til stedet. (Foto: Ole Buntzen)

FOR ONKEL DANNY

På stamværtshuset Frederik d. VI blev der drukket alvorlige 'Turèll-sæt' i går. - Jeg drikker som Dan gjorde, fordi han var den største, siger vennen og journalisten Christian Wohlert (indsat). (Foto: Ole Buntzen)

De Sidste År, situationsrapport:

Patienten
bliver mere og mere planteagtig, simpelt hen. Åbner sig bare for hvad der kommer. Så sker der da det.

*
En søk
tvivl, et bundt
rysten, en
buket af nerver -

*
Tid
Tid nok
Tid nok til et nøjere studium
af trompetens
(eller tekoppens)
fascinerende tankevækkende bevægende
Udvikling
& Levnedsløb -

*
Tak
for din forespørgsel. Jeg er ikke
specielt oppe
eller nede, for dén
sags skyld, slet
ikke. Jeg er
faktisk ikke specielt, især ikke
jeg.

Fra Dan Turells sidste digtsamling 'TJA-A CHA-CHA', som udkommer 28. oktober på Borgens forlag.

JOURNALISTEN

Claus Hagen, TV 2: - I dag har jeg det dårligt med, at jeg var den sidste, der fik lov at komme tæt på Dan. Nu ligner det lidt dødsporno. Men jeg følte, den dag vi talte sammen, at han var mere ærlig, mere åben, end han nogen sinde har været. Han havde ikke kræfter til at lave interviewet i Vangede eller i studiet. Derfor lavede vi det hjemme hos mig - helt privat. Dan vidste bedre end nogen anden, at han skulle dø. Derfor var han så klar. Jeg ved ikke om TV 2 har styrken til at genudsende interviewet, men jeg håber det. Som en nekrolog og som et flot mindesmærke.

FORLÆGGEREN

Jarl Borgen: - Dan var et meget trofast og loyalt menneske. Han var fantastisk venlig overfor alle. Mest fordi det sikrede ham, at ingen kunne krybe ind under hans sweater. Ingen fik lov til at komme rigtigt tæt på. Han brød sig ikke om at blive befamlet, fordi det kunne skade hans integritet. Han prøvede alt. Både i ord og med sig selv. Der var ikke det stof, han ikke prøvede af. Men hans selvdisciplin gjorde, at han aldrig faldt igennem for fristelserne.

VENNEN

Jacob Ludvigsen: - Vi lærte hinanden at kende i 1965 og boede i en periode sidst i 60'erne under samme tag. Verden og virkeligheden vil aldrig blive det samme efter Dans død, selvom afslutningen af hans liv ikke kom som nogen overraskelse. Midt i forsteningen er det godt at tænke på, at han nåede at få afrundet sit forfatterskab i form af sin 'Pas på pengene'-CD med 'Den sidste tur gennem byen'. Professionel timet som altid. Dan var ikke alle litteraturs yndlingsret. Han var dem for folkelig, og det er jo en betænkelig ting i et land, hvor det regnes for finest at udkomme i 150 eksemplarer.

CHEFEN

Torben Bille, P3: - Det er ufatteligt, at han er død. For mig er han udødelig. Jeg mødte ham hver dag. Vi boede hjørne om hjørne. Mange opfattede, han kun udstrålede selvsikkerhed, men han var i virkeligheden ydmyg over for livet. Han gav dansk digtning musikalitet. Sikrede at lyrikken blev alment kendt og gjorde, at folk blev eftertænksomme. Han gik så at sige direkte ind i folk med sine spidse sko. Vi kommer til at savne nogen, der kan det fremover.

STAMVÆRTSHUSET GRÆD

De græd på Frederik d. VI. i går.

Der var ikke gået mere end et par timer, før skrifteren var der på lokums-væggen.

'Kroppen er død. Minderne lever. D.T. - 15. oktober, 93.'

Ikke Turèll'sk poesi. Men direkte og ærligt. Som var det Dan selv, der skrev ordene.

Frederik d. VI. på hjørnet af Alhambravej og Frederiksberg Allé i København var Dan Turells stamværtshus.

Og det var ikke den sædvanlige muntherhed, der prægede stedet i går. Ingen spillede pool i baglokalet, og der blev drukket alvorlige 'Turèll-sæt' - dobbelt fadøl

og dobbelt Fernet Branca.

- Jeg drikker som Dan gjorde, fordi han var den største. Vi har meget få danske forfattere, der når op på hans plan, siger vennen og journalisten Christian Wohlert, DR.

Christian græder. Tårerne render ned på kinderne. Han skælder ud på de stamgæster, der endnu ikke er gået op for, at Turèll er død.

- De forstår ingenting, påstår Christian.

- Dan kom her dagligt. Senest for fire dage siden. Da kunne han ikke klare sit sædvanlige 'sæt'. Men hans livsappetit fejlede ikke noget. Han var altid sulten på udfordringer. Alle her vidste, at Dan skulle dø. Alligevel er det et chok. Nok drak

han for meget, røg for mange smøger og for store 'fede'. Men han blev aldrig sløv, som vi andre.

- Det var som om Dan brugte stimulanserne til at komme ned på niveau med os andre. Han havde så meget ild i sjælen, at det var nødvendigt at dulme energien. Mest fordi han gerne ville være en af os andre. Faktum er imidlertid, at han var meget større end vi nogen sinde bliver, siger Christian. Hans minde skal æres og ikke hånes af fulderikker.

AF MICHAEL FRANK MØLLER OG RENE SIMMEL